

ISTEN SZERETI AZ IGAZAKAT

Most arról fogok egy keveset írni, hogy a megigazultságunk alapján jogunk van igaz ítéletet, igazságot kérnünk, és várnunk az élő Istentől. Nekünk, megigazult keresztényeknek úgy is ismernünk kell Öt, mint igaz, és jó Bírót!

Boldog, kinek Jákob Istene a segítsége, kinek reménye van az Örökkévalóban, az ő Istenében, ki készítette az eget és földet, a tengert és mindazt, mi bennük van; a ki húséget tart örökké, jogot szerez a zsaroltaknak, kenyeret ad az éhezőknek. Az Örökkévaló fölszabadítja a foglyokat; az Örökkévaló látókká teszi a vakokat; az Örökkévaló fölegyenesíti a görnyedteket; az Örökkévaló szereti az igazakat; az Örökkévaló megőrzi a jövevényeket, az árvát és özvegyet fönntartja – de a gonoszok útját elgörbíti. (Zsolt 146:5-9 IMIT ford.)

Ez egy rendkívül energikus zsoltár részlet, felsorolja, mi mindent cselekszik az Úr özvegyekért, árvákért, betegekért stb. A lényeg azonban mégis így hangzik: „Az Örökkévaló szereti az igazakat”.

A materiális gondolkodású emberek mind e közben, akár hangafa a pusztában. Nem látják, hogy jó következik, hanem szárazságban laknak, egy teljességgel lakhatatlan földön.

Sajnálatos tény, hogy ők azért vannak a maguk privát pusztájában, mert nem látják, nem hiszik el, hogy Isten akar, és képes is problémájukra speciális segítséget adni. Kézenfekvőbb emberi képességekre hagyatkozni, mint Isten felé bizalommal lenni. A szívüket olyan helyekre számúzik, ahol se kegyelem, se élet, se kijelentés, következésképpen jövőkép sincsen. Az ilyen materialista embereknek egyrészt vissza kell hozniuk a szívüket az élő Istenhez megtérés által, ugyanakkor pedig mindazon területeket, ahol szellemi életük akadályba ütközik, meg kell újítaniuk az Ige és a Szent Szellem segítségével. Be kell látni, hogy nem Isten rekesztette ki őket a jóságából, hanem egész egyszerűen önmagukat rekesztették ki valami oknál fogva.

Vigyázzatok arra, hogy SENKI ne rekesse ki magát Istennek kegyelméből. és hogy a keserűségnek valamely gyökere szárba szökkenvén zavart ne keltsen, és sokakat meg ne fertőzzön. (Zsid 12:15 Budai ford.)

Sok hívő gondolja azt, hogy a kereszténység olyan automatizált élet, melyben a logika törvényei alapján működnek a dolgok. Az emberi lélek gondolkodása valahogy így hangzik: *„Én ezt, és ezt tettem, így, és így csináltam (természetesen) helyesen, miért nem látok mégsem semmi eredményt? Miért nem kapom meg ami (szerintem) jogosan elvárható?”* Azoknak, akik ily módon nem jön be a

számításuk, és öngazultságukban Istent okolják, meg kell térniük. Ellenkező esetben, a keserűség kiforgatja a szívüket az Úrból. Az igazság, hogy felnőtt, meglett emberek máig dackorszakban élnek, és még csak nem is akarják érteni a hit titkát. Értsük meg: Isten Igaz Bíró, és nem kiszolgáló nagyüzem.

Mondott pedig nékik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni; (elcsüggedni, hanyaggá lenni)

Bizonyára ismeritek az özvegyasszony, és a hamis bíró példázatát. Történetünk hőse egy olyan özvegyasszony, aki folyamatosan zaklat egy korrupt bírót, hogy szolgáltatson neki igazságot. Ez az özvegyasszony rendkívül, mondhatni extrém erőszakos. A korrupt bíró pedig, csak hogy ne háborgassa végre őt, megítéli peres ügyét. Ez a példázata arra sarkall bennünket, hogy nekünk is épp ilyen extrém módon kell Isten elé járulnunk! Isten elé, aki egy sorban sem említhető egy rossz, és korrupt bíróval. Tehát, ha egy ilyen ember jogot gyakorol, a tökéletes Isten mennyivel inkább? Hogyan olvashatjuk a hetes és nyolcas versekben?

„Hát az Isten nem ítéli-e meg választottainak igazát, ha ezek nappal és éjjel kiáltanak hozzá, még ha hosszútűrő is velük kapcsolatban? Azt mondom nektek, hogy hamar megítéli igazukat. Hanem az embernek Fia, amikor eljön, talál-e hitet a földön?” (Luk 18:7-8 Vida ford.)

Ahogy látjuk a kérdés koránt sem az, hogy Isten szerez e jogot nekünk, sokkal inkább, hogy Krisztus mikor vissza jön, talál e hitet a földön, talál e olyan embereket akik éjjel-nappal kiáltanak Istenhez, az igaz Bíróhoz a jogtalanságok miatt? Tudjátok, mi, megigazult keresztények a szó jó értelmében vett „gátlások nélkül” peres ügyek, jogtalanságok egész garmadát futószalagon vihetnénk az Úr elé! Az Egyház igazi közbenjáróvá válhatna, ha megértené megigazultságát!

Nekünk, úgy kell tennünk, mint a példázat özvegyasszonya, és kiáltanunk, mint Ámos próféta, ha kell éveken, évtizedeken át:

Hadd hömpölyögjön, mint a víz a jog és az igazság, mint a tartós patak! (Ámos 5:24 IMIT ford.)

Az igaz ember az ő hite által él. Hadd pontosítsak. Nem az által, amit ő hitnek gondol, vagy értelmez, még csak nem is más emberek hitéből, hanem a sajátjából, amit újjászületésekor kapott. Egy újjászületett ember szellemében óriási potenciál van, csak sajnos, ezek a potenciálok legtöbb esetben nincsenek kiaknázva a tudatlanság miatt.

Ma frissen megtért hívők szellemi magaslatokban akarnak szárnyalni, a helyett hogy problémákkal terhes, netán megnyomorított életükben raknának rendet. Tragikus, de ez olyanokra is aktuális, akik már régen az Úrban vannak. Nekünk nem minket meghaladó szuperszellemi tudásra kell szert tennünk. Sokkal inkább gondolok, olyan hiányosságokra melyek elsőként Isten igaz ismeretét érintik, továbbá, melyek alapvető bibliai igazságokra vonatkoznak.

Amikor a Károli fordítás bosszúállásról beszél, véletlenül se azt értsük alatta, hogy Isten bosszúból le fogja tiporni hiábavaló, bűnös életünket. Távolságra legyen! Ő az ellenség áll bosszút, aki betegé tette, kifosztotta gyermekeit. Hiszen Isten szeret minket!

Soha ne feledjük, hogy Ő, a megigazultságunk miatt kivétel nélkül mindig kegyelmet, fog ítélni számunkra. Még akkor is, ha a legrosszabb állapotban, a legnagyobb sötétségben ülnénk tehetetlenül. A nagy kérdés, hogy ha netán más van kilátástalanságban mi képesek vagyunk-e emberi törvény, és ítélet helyett isteni igazságszolgáltatásért kiáltani? Azt gondolom, ez minőségét is tekintve is több az emberi empátiánál, és most tekintsünk el attól, hogy az a másik kinek a hibájából került rossz helyzetbe.

Tergulicza Eszter